

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/75/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6220010125
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Mikluš
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6220010125.3

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Mikluš a sudcov JUDr. Bc. Viktora Marka, PhD., a JUDr. Martina Ľuptáka, PhD., v trestnej veci obžalovaného N. Y., pre zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona, prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 17. augusta 2021 v Banskej Bystrici odvolanie obžalovaného a okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 3T/48/2020 zo dňa 31. mája 2021, a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolania obžalovaného N. Y. a okresného prokurátora zamietá.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 3T/48/2020 zo dňa 31. 05. 2021 bol obžalovaný N. Y. uznaný za vinného zo spáchania zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že dňa 22. 02. 2020 v čase okolo 22. 00 h v izbe na posteli č. bytu XX nachádzajúceho sa na 2. poschodí bytového domu na ulici F. č. XXX/X vo D. Y. vyzliekol donaha, bozkával na ústa a chytal na intímnych častiach celého tela maloletej M. K. nar. XX. XX. XXXX, ktorá bola v silne podnapitom stave, pričom mal vedomosť o jej veku, teda, že v danom čase bola osobou mladšou ako 15 rokov, zároveň sa N. Y. skutku dopustil napriek tomu, že bol rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 1T/104/1998 zo dňa 12. 08. 1998 uznaný za vinného zo spáchania trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1 Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších zmien a doplnkov.

Za to bol obžalovanému uložený podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona, § 37 písm. m), § 38 ods. 5, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. e) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 4 rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní odvolanie obžalovaný, ktoré neskôr písomne odôvodnil prostredníctvom svojej obhajkyne v podstate tým, že podľa jeho názoru sa súdu ani po ďalších, resp. opakovaných výsluchoch jeho vinu nepodarilo preukázať. Čo sa týka výpovede maloletej poškodenej M. K., jej výpovede sa menili, neboli konštantné, medzi jednotlivými výpoveďami sa vyskytovali rozdielnosti čo sa týka detailov - napr. kde sa vyskytovala, kto nalieval alkohol, že obžalovaný mal z nej strhať šaty, že bola v izbe, kde spávajú deti, nie v kuchyni ako tvrdil obžalovaný (čo potvrdili obaja policajti). Napriek tomu, že bola pod vplyvom alkoholu, detaily alebo okolnosti skutku poskytla úplne detailne, ale okolnosti, ktoré boli po skutku, tak v podstate na každú otázku odpovedala, že nevie. Tiež poukázal na výpoveď znalkyne Mgr. D. Q. na hlavnom pojednávaní dňa 24. 05. 2021, ktorá vo vzťahu ku poškodenej uviedla, že „čo sa týka špecifickej vierohodnosti v rámci samotných popisovaných udalostí a okolností naozaj konzistentnosť nie je zachovaná a počas jednotlivých výsluchov zo spisového materiálu, ale aj počas jednotlivých výpovedí počas súdnych pojednávaní, tie udalosti popisovala v pozmenenej podobe, takže špecifická vierohodnosť vo vzťahu k skutku z jej pohľadu nie je zachovaná,

nie je vierohodná jej výpoveď. Rovnako je možné aj trebárs, keď by brala čisto osobnú štruktúru a s takými rysmi teatrality a hystérie, tak je úplne kľudne možné, že je schopná vyzliecť sa, ľahnúť si do postele a podobné veci, nemožno to vylúčiť. Pri osobnej štruktúre poškodenej je to možné“. Ďalej poukázal na to, že matka poškodenej maloletej M. K. podala trestné oznámenie dňa 23. 02. 2020 o 01:50 h, pričom maloletá jej opísala čo sa stalo až na druhý deň, po tom, ako vytriezvela. Nie je preto jasné, od koho sa o celej udalosti dozvedela s prihliadnutím na to, že policajti za ňou prišli do osady V. okolo 01:30 h. Obaja policajti na hlavnom pojednávaní dňa 22. 03. 2021 uviedli, že po ich príchode na poškodenej nevideli žiadne povrchové zranenia, ani nič také ako roztrhané nohavičky alebo roztrhané tričko, rovnako si nevšimli na poškodenej nijaké zranenia, naopak, obaja zhodne uviedli, že maloletá bola značne pod vplyvom alkoholu a pred nimi neuviedla, že by ju N. Y. bol sexuálne zneužil. Naopak, obaja potvrdili to, čo od začiatku tvrdí aj on, teda že ju našli spať v posteli, ktorá bola umiestnená v kuchyni pod oknom. Záverom uviedol, že trvá na tom, že skutok nespáchal, a ani po vypočutí ďalších svedkov sa nepodarilo súdu preukázať, či skutok, ktorý mal spáchať, sa stal. Zo spáchania skutku je usvedčovaný len maloletou poškodenou, ktorej výpoveď je aj podľa vyjadrenia znalkyň nevierohodná. Podľa neho ak má výpoveď svedka - poškodenej slúžiť ako jediný dôkaz preukazujúci vinu, musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný. Výpoveď poškodenej nepovažuje za dostatočný dôkaz na vyslovenie záveru o jeho vine. Výrok o vine môže byť založený len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania. To platí tým skôr, keď vierohodnosť jedného priameho svedka je pochybná. Na základe uvedeného preto navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku ho v zmysle § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby.

Proti uvedenému rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie aj intervenujúci prokurátor, ktoré písomne odôvodnil v podstate tým, že z výpovede maloletej M. K., ktorú učinila na hlavnom pojednávaní vykonanom dňa 09. 11. 2020, ako aj dňa 24. 05. 2021 vyplynulo, že obžalovaný N. Y. sa svojho protiprávneho konania uvedeného v obžalobe dopustil aj závažným spôsobom konania, a to násilím, nakoľko pri tom, ako maloletú vyzliekal, bozkával a chytal na intímnych častiach celého tela, sa voči jeho konaniu maloletá bránila, pričom jej obžalovaný dal facku, čo potvrdila aj správa zo dňa 23. 02. 2020 od gynekológa I. H. T., I., ktorý maloletú vyšetroval bezprostredne po protiprávnom konaní obžalovaného, z ktorej vyplýva, že maloletá mala bolestivú modrinu na ľavej časti tváre. Na základe uvedeného prokurátor navrhol, aby bol skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba, v ďalšom konaní právne kvalifikovaný ako zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. d) Trestného zákona. Súd sa s navrhovanou zmenou právnej kvalifikácie nestotožnil, pričom v napadnutom rozsudku dospel k záveru, že obžalovaný sa dopustil trestnej činnosti, ktorá sa mu kladie za vinu v skutku obžaloby. Súd teda tvrdeniu maloletej uveril, okrem tej časti, že obžalovaný mal na spáchanie trestnej činnosti na maloletej použiť násilie. Súd teda k návrhu na zmenu právnej kvalifikácie nepristúpil, nakoľko nemal žiadnym iným dôkazom za preukázané, že k fyzickému násiliu páchatela došlo. Aj napriek zabezpečenej lekárskej správe I. T., ktorý maloletú bezprostredne po čine ošetroval a ktorá potvrdzuje, že poškodená M. K. bola na vyšetrenie predvedená s bolestivou modrinou na ľavej časti tváre, sa súd s výpoveďou poškodenej nestotožnil a jej tvrdeniu neuveril, napriek tomu, že poškodená obžalovaného dňa 09. 11. 2020 usvedčila na hlavnom pojednávaní v postavení tvárou v tvár, kde podrobne opísala protiprávne konanie obžalovaného a taktiež opísala aj jeho fyzické násilie, kedy jej mal dať obžalovaný facku. Na svojej výpovedi zotrvala aj na hlavnom pojednávaní konanom dňa 24. 05. 2021, kde bez prítomnosti obžalovaného detailne opísala protiprávne konanie obžalovaného z inkriminovaného dňa. Tvrdenie poškodenej potvrdzuje lekárska správa zo dňa 23. 02. 2020 od gynekológa I. H. T., MPH, a je aj potvrdená výpoveďou matky poškodenej, svedkyňou N. Y., ktorá na hlavnom pojednávaní uviedla, že keď videla dcéru bezprostredne po skutku, bola v dezolátnom stave, mala opuchnuté líce. Podľa jeho názoru o pravdivosti poškodenej M. K. nemožno mať preto pochybnosti, a skutok mal byť právne kvalifikovaný ako zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona s použitím § 138 písm. d) Trestného zákona. Súd navyše pri ukladaní trestu obžalovanému mimoriadne znížil trest v zmysle § 39 ods. 1, ods. 3 písm. e) Trestného zákona, s čím sa absolútne nestotožnil. Aplikáciu tohto ustanovenia súd odôvodnil tým, že vzhľadom na okolnosti prípadu by použitie trestnej sadby ustanovenej Trestným zákonom bolo pre páchatela neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti mu postačuje uloženie trestu kratšieho trvania. Súd však v danom prípade neprihliadol ani na okolnosti prípadu, ani na pomery páchatela. Prihliadol len na osobu poškodenej maloletej M. K. Skutočnosť, že maloletá nepožíva dobrú povesť a má na svoj vek neprimerané sexuálne skúsenosti nie je dôvodom na mimoriadne zníženie trestu pre obžalovaného, ktorý bol navyše doposiaľ 12 krát súdne trestaný, dopustil sa 10 priestupkov a taktiež

je negatívne hodnotený aj z miesta trvalého bydliska. Keďže doterajšie sankcie, ako ani tresty u neho nevedli k náprave, u obžalovaného nevzhladol žiadne dôvody na aplikáciu ustanovení o mimoriadnom znížení trestu. Vzhľadom k tomu, že okresný súd nesprávne právne kvalifikoval skutok, a nesprávne aplikoval ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu, je súdom uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, ktorá je v zmysle § 38 ods. 5 Trestného zákona 9 rokov a 6 mesiacov až 12 rokov. V zmysle uvedeného preto navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Zástupca krajského prokurátora na verejnom zasadnutí uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižava písomne podaného odvolania a navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie. Čo sa týka odvolania obžalovaného, to navrhol ako nedôvodné zamietnuť.

Obhajkyňa obžalovaného v rámci verejného zasadnutia uviedla, že ani po opakovanom hlavom pojednávaní a po vypočutí policajtov a maloletej poškodenej sa nepodarilo preukázať, že sa skutok stal. Poukázala na to, že trestné oznámenie podala len matka poškodenej, po tom, ako jej policajti mali uviesť, čo sa malo stať, ktorú skutočnosť považuje za podstatnú. Ako potvrdili obaja policajti, keď prišli do bytu, tak poškodená bola tak opitá, že s nimi ani nekomunikovala. Čo sa týka povesti obžalovaného, ten sa už dlhšiu dobu stará o 8 detí, keďže jeho manželka od neho odišla, pričom zo strany príslušných úradov nebol riešený kvôli problémom s deťmi, napr. kvôli školskej dochádzke. Existuje tu teda len výpoveď poškodenej, pričom aj znalkyne potvrdili, že si to celé mohla vymyslieť. Obžalovaný od počiatku tvrdil, že poškodenú našiel ležať v kuchyni na jeho posteli, odkiaľ ju vyhadzoval, za čo sa ona na neho nahnevala, a aj policajti potvrdili, že keď prišli do bytu, tak poškodená ležala v posteli v kuchyni. Navrhla preto, aby krajský súd obžalovaného spod obžaloby oslobodil, prípadne zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Obžalovaný v rámci verejného zasadnutia uviedol, že súhlasí s tým, čo uviedla jeho obhajkyňa, a ako opakovane vypovedal, nie je to pravda a poškodená si to všetko vymyslela.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací predtým, ako začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zistil, že odvolanie prokurátora a obžalovaného bolo podané včas, v lehote ustanovenej § 309 ods. 1 Trestného poriadku, odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného poriadku, pričom nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Trestného poriadku.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1. V tejto súvislosti odvolací súd zistil, že odvolanie obžalovaného, ako aj okresného prokurátora, nie je dôvodné.

Krajský súd na úvod konštatuje, že prvostupňový súd v rámci hlavného pojednávania vykonal dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom pre svoje rozhodnutie. V súlade s § 168 ods. 1 Trestného poriadku v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Z odôvodnenia je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a prípadného trestu. Odôvodnenie rozhodnutia je teda zrozumiteľné a presvedčivé, pričom sa v ňom prvostupňový súd vysporiadal so všetkými podstatnými okolnosťami vo vzťahu k jednotlivým výrokom rozsudku. V podrobnostiach preto krajský súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku, s ktorým sa v plnej miere stotožnil.

Nad rámec odôvodnenia napadnutého rozsudku, s poukazom na odvolacie dôvody obžalovaného, krajský súd konštatuje, že okresný súd doplnil dokazovanie v rozsahu, ako mu to bolo nariadené krajským súdom v predchádzajúcom zrušovacom uznesení, a na základe takto doplneného dokazovania dospel k správnym skutkovým a právnym záverom. Poškodená maloletá M. K. aj v rámci výsluchu na hlavnom pojednávaní, ktorý už bol vykonaný v súlade s § 262a Trestného poriadku, zotrvala na svojich

tvrdeniach ohľadne priebehu skutku, a vysvetlila aj rozpory vo svojich predchádzajúcich výpovediach vo vzťahu k roztrhnutiu trička na jej tele. Aj svedkyňa N. Y., matka maloletej, vo svojej výpovedi potvrdila, že si na gynekológii všimla, že jej dcéra bola oblečená vo veciach, ktoré neboli jej. Najmä však krajský súd považuje za potrebné uviesť, že pokiaľ by ku žiadnemu protiprávnemu konaniu obžalovaného vo vzťahu k maloletej poškodenej M. K. nedošlo, zrejme by vlastná dcéra obžalovaného, svedkyňa Z. Y., neutekala s plačom za svedkom I. N. s tým, že jej otec znásilňuje maloletú M. K. Na základe tejto informácie potom aj svedok zavolať hliadku polície, ktorej uviedol len to, čo mu povedala Z. Y.. Ani krajský súd teda nezistil žiadny dôvod, prečo by si maloletá M. K. mala všetko ohľadne priebehu skutku vymyslieť, a za páchatela označiť práve obžalovaného.

K navrhovanej zmene právnej kvalifikácie skutku podľa § 201 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. d) Trestného zákona krajský súd uvádza, že jediným dôkazom, ktorý mal preukazovať, že trestný čin spáchal obžalovaný násilím, bola lekárska správa gynekológa I. H. T., I., v ktorej lekár uviedol, že išlo o 13 r. dievča s bolestivou modrinou ľavej časti tváre. V uvedenej lekárskej správe sa však nenachádzajú žiadne bližšie údaje o tomto zranení (teda spôsob vzniku, veľkosť modriny a pod.), čo aj vyznieva logicky, keďže išlo o gynekologické vyšetrenie na základe podozrenia z pohlavného zneužitia. Napriek tomu, že túto lekársku správu mali orgány činné v trestnom konaní k dispozícii už počas prípravného konania, bližšie sa týmto zranením vôbec nezaoberali, a skutok aj v podanej obžalobe kvalifikovali ako zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona. Až prokurátor v rámci hlavného pojednávania po výpovedi maloletej M. K. navrhol zmenu právnej kvalifikácie skutku. Vzhľadom k tomu, že žiadny iný dôkaz vo vzťahu k tomuto zraneniu nebol v trestnom konaní produkovaný, nebola teda zistená ani príčinná súvislosť medzi konaním obžalovaného a vznikom tohto zranenia, správne okresný súd v zmysle zásady in dubio pro reo nepristúpil k zmene právnej kvalifikácie skutku uvedeného v obžalobe.

Záverom je potrebné uviesť, že v prípade, ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, tzn. že ich hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a urobil logicky odôvodnené úplné skutkové zistenia, nemôže odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným v úvahu prichádzajúcim výsledkom, čo však nebol tento prejednávaný prípad. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu chybu v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia. Krajský súd sa preto stotožnil s názorom okresného súdu, že v posudzovanej veci nejde o žiadnu pochybnosť, ale o rozumnú istotu, že obžalovaný N. Y. žalovaný skutok spáchal tak, ako bol ustálený v skutkovej vete napadnutého rozsudku. V trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu, ktorý je nevyhnutný pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Námietky obžalovaného k obsahu a rozsahu vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov a námietky k hodnoteniu dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obžalovaného, svojim obsahom potom nenapíňa žiadny odvolací dôvod podľa § 321 Trestného poriadku. Všetky vykonané dôkazy totiž tvoria uzavretú reťaz logicky na seba nadväzujúcich nepriamych dôkazov, ako aj priameho dôkazu vo forme výpovede poškodenej M. K., po vyhodnotení ktorých nie je možné prijať iný logický a právny záver, než ten, že vina obžalovaného bola preukázaná.

Vo vzťahu k uloženému trestu a odvolacím námitkám okresného prokurátora krajský súd konštatuje, že okresný súd prihliadol na všetky skutočnosti a zásady podľa § 34, § 36, § 37, § 38 Trestného zákona, na ktoré je povinný prihliadnuť, a to na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, osobu páchatela, jeho pomery a možnosti nápravy, ako aj generálnu a individuálnu prevenciu. Okresný súd dostatočným spôsobom v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, prečo obžalovanému ukladal trest pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Krajský súd sa stotožnil aj s odôvodnením výroku o treste, preto naň v podrobnostiach odkazuje. Ďalej je potrebné uviesť, že v rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu. Druh a výmera trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené

tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu. Okrem ďalších skutočností, na ktoré je súd povinný pri ukladaní trestu prihliadnuť, patrí aj osoba páchatela, pomery páchatela (majetkové, rodinné, osobné), či možnosť jeho nápravy. Primeranosť a individualizácia trestu tak núti súd prihliadať na všetky okolnosti konkrétneho prípadu, a teda bráni mechanickému postupu pri rozhodovaní o treste. Ustanovenie § 39 ods. 1 Trestného zákona pre jeho aplikovateľnosť v konkrétnom prípade nevyžaduje priznanie páchatela ku spáchaniu trestného činu, ani jeho postoj k prejednávanej veci. Súd musí zohľadniť okolnosti prípadu alebo pomery páchatela. V zmysle § 34 ods. 3 Trestného zákona trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. S poukazom na uvedené preto aj krajský súd považuje navrhovaný trest vo výmere 9 rokov a 6 mesiacov (aj keď na samej dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby v zmysle navrhovanej právnej kvalifikácie skutku v súlade s návrhom okresného prokurátora) za neprimerane prísny, ktorý nezohľadňuje všetky okolnosti prejednávaneho prípadu. Preto správne okresný súd vzhľadom na osobu obžalovaného (jeho sociálne pomery), okolnosti prípadu (spôsobený následok) dospel k záveru, že je na mieste aplikovať ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu v zmysle § 39 Trestného zákona, a napokon uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 4 rokov. Takto uložený trest je potom aj podľa názoru krajského súdu postačujúci, spĺňa atribúty generálnej aj individuálnej prevencie, dostatočne zabezpečí ochranu spoločnosti, ako aj prevýchovu obžalovaného, a zároveň postihuje len obžalovaného.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností preto krajský súd v zmysle citovaného zákonného ustanovenia zamietol odvolanie obžalovaného a okresného prokurátora ako nedôvodné.

Uznesenie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.